

Hokusai

[2011. március]

... egész nap az ágyban döglődöm,
könyveim között ábrándozok – álmodozok, bambulok,
nem csinállok semmit... De jól teszem azt, amit teszek:
a nagy semmittevést... Krizantémokat szaglászok,
a teraszon meditálok; lányokról fantáziálok, várom
a nyári vad zivatart,
ami dühödt, otromba felhőivel éppen az északi hegyek felől jön...

Jó, jó ez a nyári, nagy zivatar!... Hol a friss bogyóit potyolja
sűrű vízerdejében a megvényt fejemre, és lemossa
ruhástól a testem, hol szeretkezés közben kísér egyhangú,
nehéz, termékeny zenéjével... Mert azt látom, hogy ő mindent tud már rólunk:
minden fájdalmunkat, minden vágyunkat, minden beteljesedett
és elhibázott kívánságunkat, óhajainkat elmossa, egybekeveri,
egybezuhogtatja nagy, tágas, nyomasztó, kitartó égi zenéje...
És talán valahogy ugyanígy olvas meztelen testeink között is a kölcsönös
vágyakozás, ahogyan ez a beindult zivatar – csontokat, felizgatott húsunkat,
túlradó, zsongó zsigereinket, kéjes idegeket és ágyékokat, agyat; a kezek ideges,
de mégis játékos odaadásra, szeretetre éhes kutakodását, a
homlokok rebbenéseit, az odaadástól félig, majd egészen elnehezült,
lehunyt szemhéjat váratlan áradatával egybetereli, egybekeveri, eloldja,
át- majd összemosza: beindult ágyékainkat, a kezek vad kutakodását,
a homlokok szép, fényteli rebbenéseit, karjainkat, hátainkat, a
nyakadnak forró, mély oszlopát, az odaadástól és nehéz élvezettől
lezárult szemhéjat hirtelen összeszorítja, erősen
összezárja – s mi megfeszülve lógunk vérünk megfrissült örömeiben;
lángoló lepkeként, lehullva szíromként...

Jó, igen, mégiscsak jó ez a hosszú, lusta nyári idő... Néha megizzaszt,
néha teljesen lehűt; máskor elaltat, és furcsa, néha egészen furcsa álmokat is
ad – de leginkább hosszú, hosszú, végeérhetetlen, ragacsos délutáni fényt...
Sokáig szeretni, ábrándozni, bambulni alatta; alig csinálni valamit,
ha megtehetnék még!... Mi felébredünk
talán egyszer még a krizantémok túlszomjazott szíromkarmaiban,
az eső nagy zenéjében, a levelek, a lombok

elborult, hullámszerű tengerében... Mert túl soká szeretttük, túl sokáig dajkáltuk
néma figyelemmel... És most már miként egy buta álomból, különös
halálunkból
úgy ébredünk újra – körülöttünk könyvek, vak, nyurga krizantémok; és
nagy, eloldott délutáni fény...

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Fazakas Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat